

İsahag Uygur Eskiciyan

Zift

Roman

herkesin gebereceđi
herkesin sonunda mı ortasında mı belirsizliği ama mutlaka
gebereceđi
pençelerini aç, tırnaklarını çıkar
işte mevzisiz savaşların asrı işte bilumum karanlıklar
işte seni çođaltan lisan
demek hep buradaydın
hep burada uyuyan
işte o zaman kal!
kal o zaman işte
dişini gıcırdatma, evvelimiz var
beyazdan
çok
çok
önceydi
zaman

Sonra ıssız koyuluk, kuytu fenalık, duldasına sığınan güneş-ten kapı kapı dolaşarak, ben kapkaranlık geceyarısı, kenarlarını farelerin kemirdiği, kıyak ve bazı köşelerinde camgöbeği, mihrak ve aynı idrakta büyük gece gerçekten bir sihir miydi, yoksa ikincisi olmak istediğin kişi miydi? En sonra ben, merdiven üstü, pencere kenarı, beton ve demir birleşimi ve soğan, lastik kokuyorum ve nihayetinde de siyah. Buyurun evime gelebilirsiniz, takip etmekten kolaydır adresim. Tüm basamakları benim. Hem benim hem bana ait. Seslerden sonrayım. Bunu belirtmekte bir sakınca yok. Maddeye dönüşebiliyorum, ziftim beyaza akacak!

Ne de hızlı gidiyorum! Ve de birazdan bükülecek bileğim. Bileğim çük, bileğim sözcük. Böyle nereye gidiyoruz diye düşünmeye başladım ama yine de sizlere bol bol seçecek zaman bıraktım: büyük gecenin bir şarapnel parçasıyla anında ölüverdiğini anımsa. Evet, rüzgâr yeniden güçleniyordu. Suya dönüşse gücün ispatı olacak. Bir suya dönüşse ya. Hepimiz de bu acıklı sözcükleri olduğu gibi duymuştuk. Kulağımız, kulağımız olalı. Büyük gece öncesi. Mesela. On yıl önce, yine şimdi olduğu yerde dururken insan gönlünce davranabilirdi. Davranma isteği ve arzunun kronolojik bereketi. Çimenler, banklar ve vuslat öncesi son beton denemesi. Betonu hiltiyle sikenler şöyle dursun, onların ordusu olacağım.

Odanın içinde iki karasinek durmadan alınma, burnuma, ağzıma konup kalkıyor. Bu uzuvların artık gerçekten benim olduğuna inandığım gün, artık yerine getirilmesi olanaksız

üstünlüklerimi hâlâ sürdürüyormuş gibi gösterebilir, bu aldatmacayı da başarabilirim harami. Ya savaş sırasında? Ya savaş sürerken ve sonrasında. Niyetini ucuza alayım da git geldiğin yere. Kur fakı, kumpası. Tüm savaşlar barışla taçlansın. Tüm barışlar yine savaşla kâr marjını yükseltilsin. Bu kesin emir birbirimizi düzmeliyiz!

Uzun süredir, içeriden tasarladıklarımız gelip gelip ayıp oluyor. Ya da geçmişin içinden, hizasından rastgele seçilmiş birtakım öğeler, bizi bu hâle getirdi. Ne hâle getirdi! Belki kendi de bilmiyordu öyle olacağını. Belkili zaman yok dillerde, büyük ayıp. Kim bilir, kaç kişinin daha öldürülmesi gerekli görülebilir? Hangi yollarda dönüş farklı türden olacak, kimler kendi ayaklarıyla geri geri geri gelecek. Bazıları küçümseyerek sevişiyor, küçümseyerek savaşanlar var, küçümşenerek doğanlar, yaşayanlar, geberenler belki kendileri bile henüz bilmezler. Bilsinler. Karaları toplayın, yürüyoruz, susmuyoruz, tüm renklere çalmaya geliyoruz karanlığı.

Susup kaldım. Ağlamak istiyordum ama sadece bir avuç kadar. Bir avucun oyuğu kadar. Ve hemen sonra da kelimelerle mücadele edercesine, sırf onlar var karşında ve elinde, adeta ben koşarken sarı dumanın, çoğu kez zehre çıkar bu, dolana dolana arkamdan gelişinden hatırlıyorum yana dönüp bana ince el etti. Yerde sürüne sürüne kanını ve hayatlarını kaybedeceğim ve kılçıksız arpa ekmeği yiyip su içeceğim bir pınar buldum. Uyanmıştım artık. Yeraltında mıyız?

Olup bitenin ya da sürenin pencerelerle bir ilgisi olmadığı ortadaydı. Pervazsa pervaz, menteşeyse menteşe, çiviye çivi gibi durabildiği için olanlardan onlar da sorumlu olmayacaklardı. Sadece sevecen sesle, yarı çıplak bir sürü kadın bedeni mide ağırlarıyla hâlsiz düşmüşken erkeklik organını basit bir buyrukla kaldırmak mümkün değilken olanlar sorumlu üretmeyecekti. Hiç de ağırmız, sancımız yok be-

denlerden, hepsi de değebilir birbirine. Buna elbette değineceğiz. O bokun sorumluluğu tümüyle O'nunken. Ve iğil edeceklerini söyleyip ay ve yıl sonra Őhrin mil ve kilometre dıŐında bir metrukta, hepsinin diŐleri urk, deri dökülmesi kanun hükmünde. Biz de diye güldüler. Gülmek tabii bu da olacak. DiŐlerimiz urkken de.

Yetecek kadar patatesim var bugün. Yeteri kadar yerel-mam var. Bir düŐünün, o toprağa benim yüreğim de gömüldü. Gece karanlığında sokağa bakmak için pencereye yaklaŐtım, sorumlu değildi hiçbir Őeyden. lenler yle diyor: bugün bu mermiler cesur adamları korkutuyor. Mermiler hep etle tecrübe. Yenilginizin bütün suçunu ben yüklenmek istiyorum. Uyumama izin vermeyen sen, sen Şimdi iini oku. Yeterince esrar çekersen yaŐlılıktan diyorlar, taze du-man yerçekimine yenik. Defol git buradan. Nasıl istersen. Bu hikyeler ona yeni geliyor. Evet, bazıları gitmeli. Git. Gittim.

Uzatma, tamam bitti. Oldu tamam. Tamam dedim bir kere. Ne yaparsın; hayat, beni tanıyor, beni tanıyor! Tabii bunların daha az göze batar olmalarını, bir kanat ırpıŐı hıŐırtısına dönüyor. Neden gldnz? Size hikye anlatacağım. Ay ışınları pencereden biraz daha uzaklaŐmıŐ. Nasıl olacak? BaŐka bir Őey istemez, teŐekkür ederim. Őarap yeterli. Çok konuŐtuk, sonuç yok.

Glgemiz kitabı masanın üzerine bıraktı. Herkesin bir gölgesi var, ŐiŐe de tutabilirler. Bazen çok görüyor. Sadece o kadar. Çok geçmeden ŐiŐe boŐaldı, bir süre ölmesini bekle-dikten sonra... BakıŐları ok Őey söyler. Neyse! Dinle bak, bir anlatayım: Kumsalda adır görünüyordu. Adamı ldrme-yelim, rzĒar arkalarından esniyordu. Birkaç yudum daha okuduktan sonra. Bu neŐe, ancak her Őeyi göze almıŐ bir fa-ninin o kısık sesi: Bana bir söz vermiŐtin hatırlıyor musun? Sözler, evet, zamanı durunca hatırlatmak içindir.